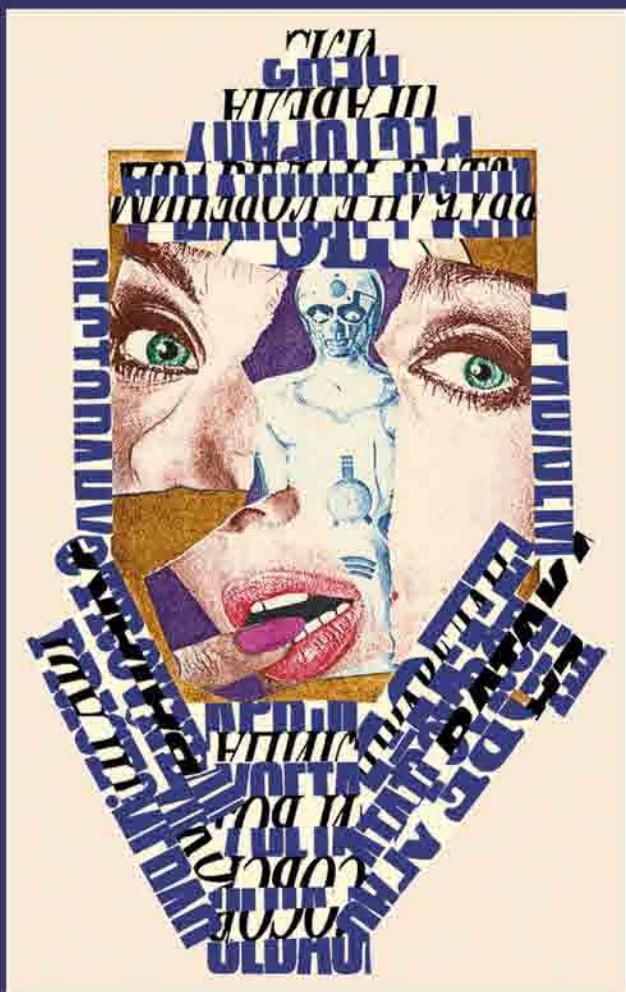

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

ШАТРО ПРИЧЕ

СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА

УРЕДНИЦИ
МАРКО НЕДИЋ
ДРАГАН ЛАКИЋЕВИЋ

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

ШАТРО ПРИЧЕ

БЕОГРАД, 2007.

ПРЕПОРОЋЕН

Био сам преко гране. Важан дил за фирму.
Дуга лирка макином, шљака, нове фапе, жвакаре,
хотели, пословне куроломке.

Готивим промене. Гњаважа је само поливање баште. Човек мора мало да крене у соколану. Уз шему и зезалицу да откачи.

Долепршао сам у Бегиш препороћен.

ПУЦА МИ ШТИКЛА

Гледај ти рођак своју жилку. Шта си се наврзо? Што ме кембечиш? Шта цариниш у мени? Ја с тим немам ни три чуке. Моја шара је чиста. Шљакам оно што ми се певне.

Ту су ћитапи. Тамо је све нацифрано. На то се вадим. Ако неком није готивно може да ме цинкари. Пуца ми штикла. Ту је татамата, а има и других мудоња, па нек изволи.

ЊОКАЦ

Задрибалда до зла бога. Ускописти се ко њо-
кац што год да му се певне.

Проспеш како готивно да шљака, а он фура
свој фазон. За друго неће ни да одваја уво. Саг-
не чонту, зачепи блатобране, и наравно, зготови
срање. А онда си ти грбав. Кења около како си
га безвездно стрвинарио.

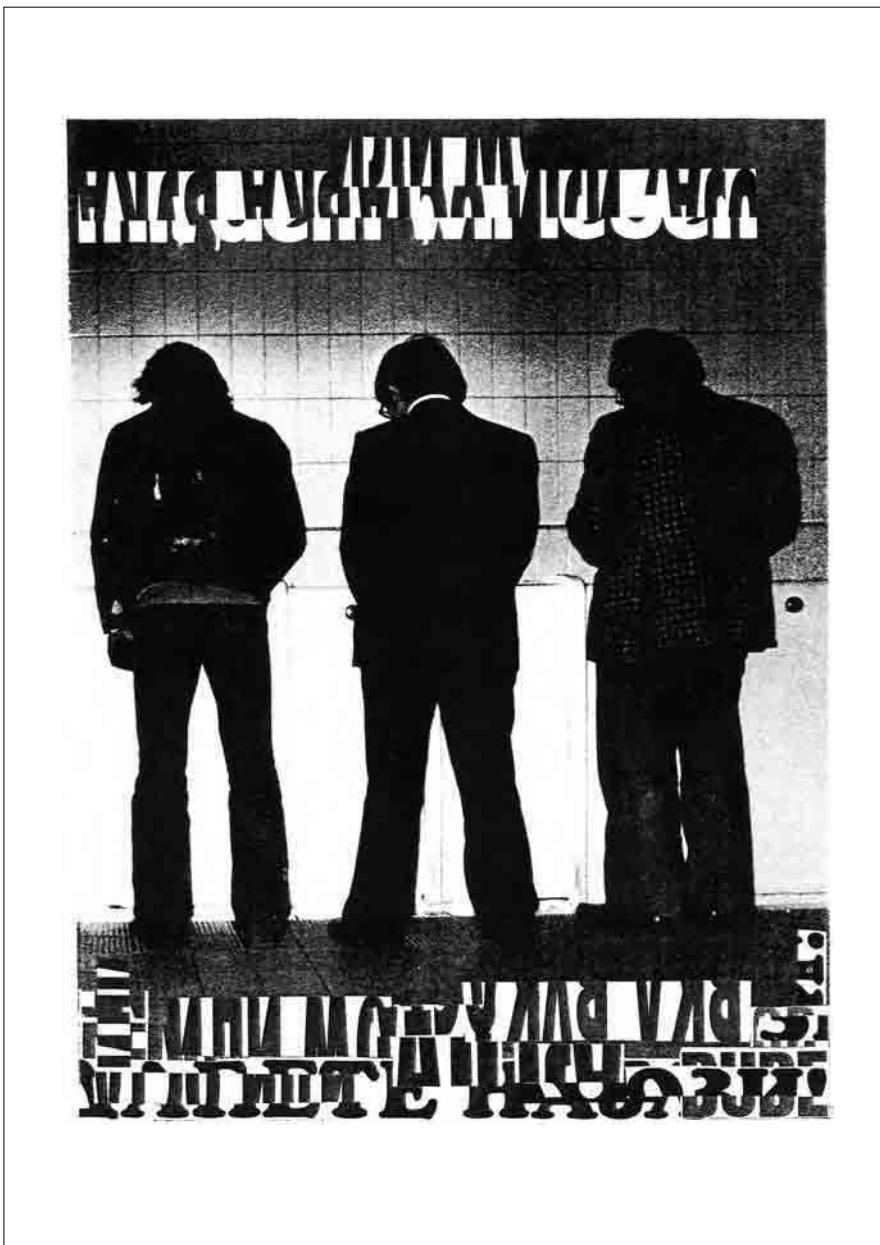
ТАСТЕР

Копам да провалим фору ко нас откуца. Како мурканима дошета у уши где ћемо и шта да палимо? Већ два пута су нас уштопали. Замало да нас укебају.

Тешко клацка зентирање, али већ раскужњавам ко је мутан. Нешто ми жамори да је онај недавно долепршали каракушљивко тастер.

Шарен је то тип. Не зnam ни одакле, ни како је догиљао у каменолом. Сваком се шлихтао и увлачио у гепек. За сваког је имао сладак глагол и готивну жваку.

Ту је нешто смрдело. Нема петљу да те ћери у жмигавце, а његови су фарови облачни и кварни. Откако се та убацока умувала у нашу клапу све је почело да зуји помало безвездно и збрљекнуто.

ЈЕДВА ГА МЕСАРИ ЗАКРПИЛИ

У касапници је медено. Неокречене, укандинсане гајбијане са по пет усраних шлофињака. Ходницима табанају гробарке, друсњаче с дебелим гузовима и укурчени месари, шминкери с краткоталасном фацом.

Лежао је у раптимованом зембильу крај прозора. Осећао се збрљекнуто. Није могао да дигне котву, ни ћускију да окрене. Био је сав у багама. Изболи га Земунци чакијама док је у њиховој крајки крчмио јегуљу.

Истекло му много чорбе.
Једва су га месари закрпили.

ОДЛЕПРША ДАН

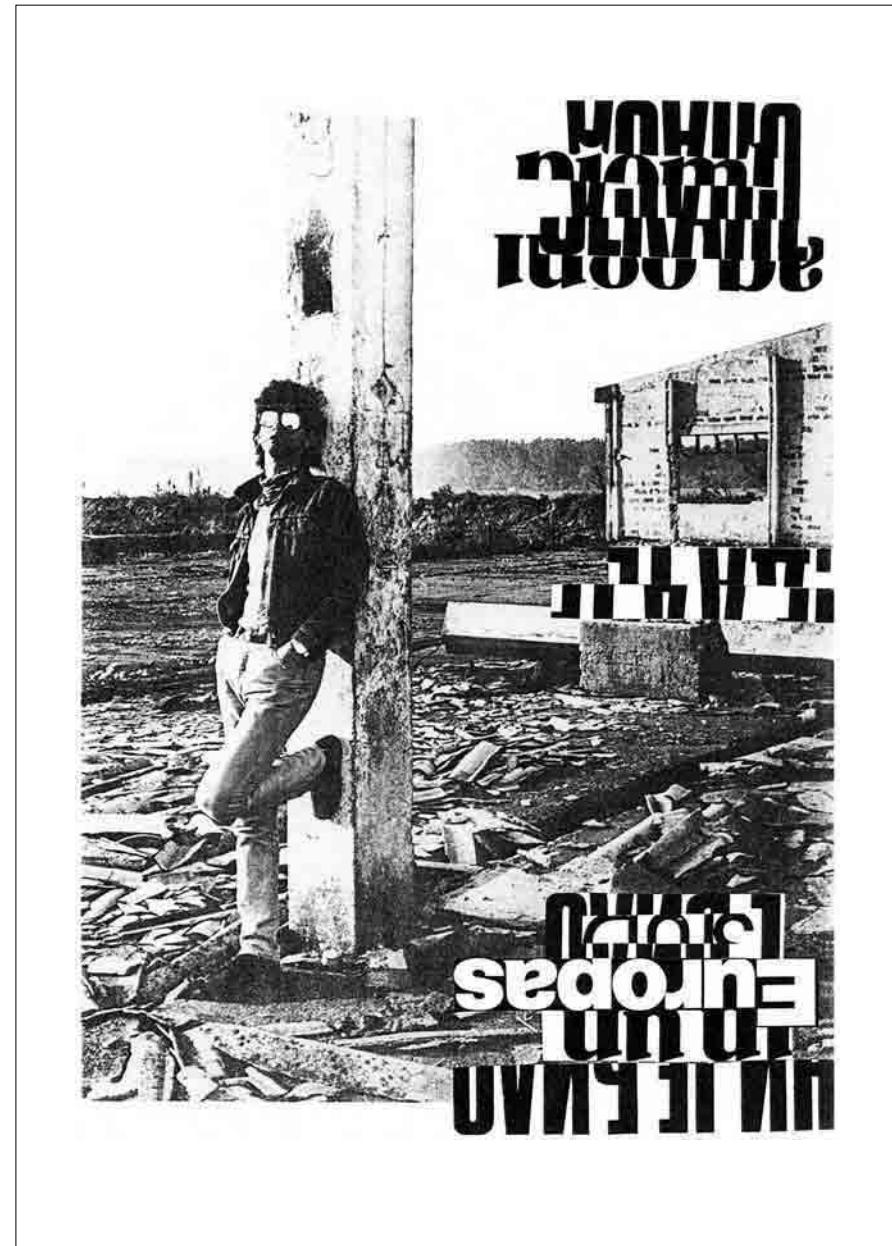
Дижем котву из гнезда рано. Прво донкафе. За доручак мртва природа. Лоша половина оде на шљакарац. Ја одландрим до Зелењака да бazarим. Онда зготовим манџу. Кад манук догиља шлогиран од шљаке, чека га готовна клопа. После тога листање шара и дремка – поподневно тровање сове. Следи телезур до поноћи. Једва да бекнемо које слово. Секс му дође онако астрчан, на брзака, ако нисмо сасвим тропа.

И – одлепрша дан.

ГОЛУБ

Готиван голуб. Има густу црну чупу, правилан кљун, сензиш лабрње. Широки офингери, помало набилдован ледоломац. Фарови су му ко жеравице. Кад разменјује жваку гледа те право у фасаду.

На Ташу или на Ади, кад скине перје рибе шизе за њим.

МОЖЕШ ДА ОВЕРИШ

Кевћеш да трујем рају. Раскужњавам да ово што утапам није готивно. И сам сам једном лизнуо и никад више. Али ја на то сада ждракам као на робу. Онај ко шапира јегуљу, па се надује и одлеприша на месец, зна зашто то ради. Ја га не терам. Он фура свој фазон. Ја само икишем да ли је лична карта чиста. Моја храна је прва у граду. Ником нисам увалио дивча жваку. Не прођајем дивљаке и хот-шот. Можеш да овериш.

ОЛАДИО ПАПКЕ

Дуго смо пребирали жваку. Шљака није гиљала лађано. Требало је ићи на лер, окренути плочу. Нисмо раскужњавали шта и како. Били смо тути-фрути.

То је ортака страобално живцирало. Ишло му је на цигерицу. Био је ноктогриз. Драмио је, ватрирао се, пао у дефект и почeo да цепа шапом о сто.

Дисао је килаво. Глас му се распушкао, зрака-лице уврнуле, пецаљка кљокнула.

Били смо узортирани. За тренутак нас је ждракну празним жмигавцима и попио патос. Укапирали смо одмах да нам је ортак оладио папке.

СТЕРЕО ЦИПЕЛИШКЕ

Те стерео ципелишке биле су главна фора у „Батиној“ тракељари у Кнез Мишовој улици.

Одавно их је кибицovala. Убило јој се да их пазари али цена им је била бесна. Није имала толику лову.

Тог јутра журно се враћала од свог шваце, маторог буџоса, чија мутна фаца није силазила са телке. Волео је јутарње шамарање крајника, цигарет-зорњак пре него што дигне сидро на важне састанке по граду.

Барка јој је сијала пуна лове коју је матори креша одвојио за лађо пушење.

Уфурала је у тракељару и одмах затражила шујке да проба.

ДА ГУСТИРАМО

– Путујеш ли на месец?

– Нисам наркос. Понекад смотам траву. Хорс не готивим. Овај што га код нас ваљају јегуљаши кваран је, прави шербет. Нема чистака.

– И ја се травошем. Не цепам више иглу. Нисам на жици. Не надувам се ко некад.

– Једва сам се скинуо с хорса. Месари су ме обрађивали годину дана. Умало нисам оладио папке. Не бих волео поново да се дизајнирам. Гадно је пумпати жилу. А и лове више немам. Све ми је испарило на укуцавање. Сад једва скрпим понешто за марицу.

– Да запалимо цоинт?

– Може ако сијаш. Увек сам за лулу мира. Да густирамо.

КАЈМАК КЛИНКА

Кајмак клинка, витаминчић са дугим гамбичама и црном гривом.

Помазих је по фаци и шљепнух шапом по чврстом ауспуху.

– Немој, најешћу се феферона! – певну она податно и ћапи ме за шапу.

– Имаш ли фрајера?

– Па, фурам с једним, онако, шућмурасто.

– Откачи га одмах – рекох грлећи је – ја сам твој маџан.

ОФРКЕСТИ СЕ ВЕЋ ЈЕДНОМ

Хоћеш да фураш преко гране. Кажеш, да се омастиш рођеном генгом. Ко да је овде нема. Мене остављаш у чабру с мајмунима. Нећеш да ме шлепујеш са собом. Не раскужњавам за које бабе здравље. Смувао си док мајмуни не одсвирају образовку. Нисам сигурна да ће бити тако. Можда само кењаш кваке. Не знам колико ћеш тамо дувати у празну флашу. Ти не волиш да шљакаш. Згубидан си. Не знам како ћеш живети на гурку. Ја овде сама не могу. А нећу ни да чамим, да изигравам лустер.

Кад ћеш бре да се опасуљиш? Офркести се већ једном.

НЕШТО ЈЕ САЊАО

Књавали су обашка. Одвоила је уво. Манук је гласно тестерисао. Угиљала је у његов қунт. Тровао је коња на леђима покривен чаршавом. Ђебе је попило патос крај зембиља.

Ждракала је мужа пажљиво као да га први пут шмекује. Фацолик четрдесетогодишњак са проседом чупом.

Нешто је сањао. Пендрек му је стајао ко свећа. Прифурала се и почела да га филцује. Он се ремнуо из дубоке књаве у фрасу. Онда је шашио и фурнуо је у лежимир.

ГРАБУЉАМ ЦЕО ДАН

У овој крајки, у овој мардeљској рупи, ис-
пиздио сам се, ту ћу и да оладим папке.

Кужирај! То је градска кењара! Све што кал-
не и засмрди у Бегишу фрљокне се овде. Гоми-
ле џубе. Црне чагље. Базд од кварне манце.
Рикнуте гурабије. Спичкан тишлерај. Пацови,
џукеле, вране.

Ту животињарим. Грабуљам цео дан по том
трулежу и смраду, рмбам, ровискарим. Штеку-
јем оно што је добро од цица па вальам.

Од тога шљуне по неки пиљак.

УКОПАЊЕ ТЕ ДО КРАЈНИКА

Права си дилајла. Зар не видиш с ким имаш посла? Докле ће та сатара да ти сецка бубрег?

Дибидус је подилканила. Укопаће те до крајника. Стално гребе лову за црњак. Баца се под иглу чим уграби јегуљу.

Помоћи ће јој ко мртваку облога.

ЛЕВАК

Увек сам био левак, пијожа, шоњча, што би рекли прављен на дупе па претакан.

Средња жалост у образовки. Тврдо на факсу. Труба – две банке кило на послу.

Зготовим план. Фурнем у шљакарац па цепкам длаку за потпалу. Ништа ми не гиља од грабуље. Што год да загризем укењам. Нешто ми дебело фали.

Кужим други боље пливају. Жуље дан, прођају зјала, опаљују глувку, а лова до крова. Талични људи.

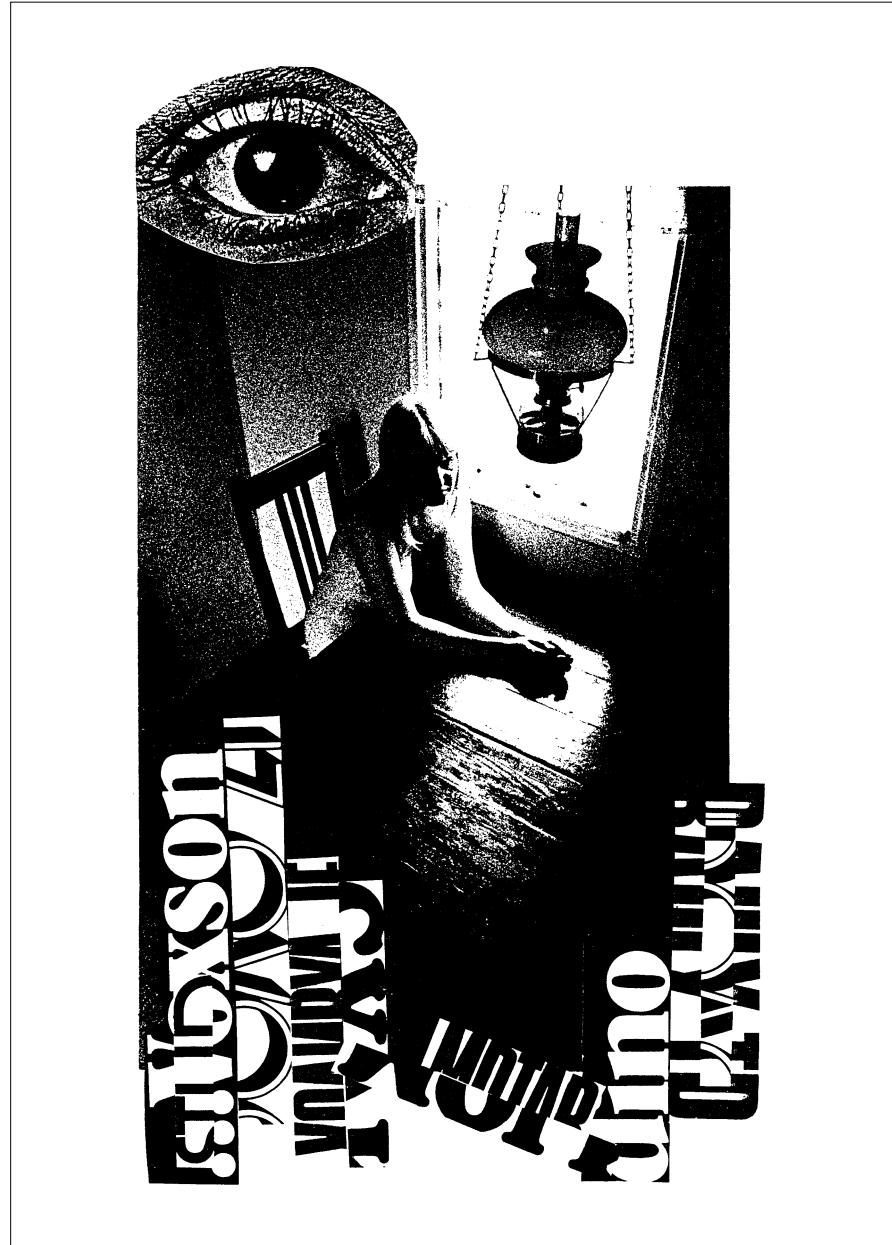
ЧАБАР

Ђоркирали су нас, на бомбака, ноћу, на легалу ко пацове.

Неко време смо се у кавезу добро држали. Укапирали смо да не знају много и да не могу баш тако лако да нашарају љубавно писмо и да нас закопају.

Ја сам зачепио помијару. Бранио сам се ћутањем. Била је фрка. Попио сам батине, али ништа нисам откуцао.

Миле Кулов није издржао гадну макљажу и први је пропевао. Испљунуо је мурканима све и увалио нас у чабар.

ШУТКАРТА

Киснула је сама у кокошињцу. Попила је ногу од фрајера. Није раскужњавала шта да ради.

Који бедак! После толико година фурања кулов јој дао шуткарту. Нагазио и збарио другу коку, млађу ко шлагер, па отперјао.

Хтела је да цмиздри, да диже ватру, да колерише, али фарови су јој били суви, а глас јој се ко камен заглавио у сливнику.

НЕВЕРНА ШТРУДЛА

У жмур ми долепрша бивша риба – оксигенска сијалица. Ногари, сифони, дупенце, жмигавци да ти се напаре.

Били смо иста крвна група на факсу. Готивно смо фурали: бискиши, слаткаре, журке. Кунтовали смо у малој гајби у Кеве Јевросиме.

Онда су мене шкартирали у армаду, па у југо-окинаву. Кад сам се после свега опасуљио и дофурао у Бегиш моја штрудла је везала пупак са другим фрајером.

НИЈЕ У ОФСАЈДУ

Лађано је њему. Он није у офсајду. Не мора да конта како да убије лову за пању, перје и голубарник. Фрајерише се код матораца. Има свој кунт и своју рибу. И с пањом и с шевом је намирен. Може да мути шта хоће. Чак и да се укуцава.

Ја не жикам ни где ћу, ни шта ћу. Немам гајбу. Совишем по рупама, на дивљака, где стигнем. О лови и да не тупим зубе. Клопам оно што шанжирам на пијаци, или се огребем од калауза. На друга густирања и шизлуке не смем ни да ижилавам ћелу.

КОМПИШКА

Синовац ми је стрептомицин за компишку. Рано је фасовао. Још као клиндров шизио је по њему. Шта све сад шљака с тим слоном фитиль да ти се уштопа. Само што га не клопне за дручак.

И ја сам ти уз синовца понешто провалио. Закачим се за интернет и шишам. Чукнем тамо, чукнем овамо и канта цепа ко навијена. Свакојаке вальуге ми се усликају пред жмигавцима.

ње обимних видео записа, по- могла би да изазове „рат про- пут играчких филмова који извођача”, сличан ономе два

NEC-он уређај можиће да пренесе податке са DVD дискова, али MMVF и DVD-RAM су компатibilни. MMVF ће требало да игра улогу „војног жига” у циљу спречавања погрешних комадина

пред бољег квалитета. „Семи“ („бета“) је изгубио од такове јапанске корпорације „Виктор“ (JVC), дела „Мануџите“, чији је VHS прихватио. Трка на полу уређаја за складиштење података се ус

ЊУПА

Певнуо сам да бих нешто прегризао.
Скочила је из зембиља, где смо се цепали и
отабанала у мутвак да зготови клопу.
После сваког лађо туцања увек би ми шпајиз
тражио поштену њупу.

ОДМАГЛИО У ТУНГУЗИЈУ

Штековало се то у њему дugo. Годинама је
чколио и гутао. Сви су му вадили маст на слам-
чицу. На шљаки је црнио и копао све што му
певну. Није дизао ватру.

У ћери је био мањи од маковог зрна. Главо-
бога га је преслишавала. Деца су стално ками-
ла, чантрала и звоцала.

Онда се у њему нешто разбуцало и пукло.
Више није могао да купшује и пљови. Из мензе
му је наврло у грло. Халакнуо је, испљунуо сви-
ма све што му је било на чуки и одмаглио у Тун-
гузију.

ДЕЛИРКО

Вабе ме делирко. Већ у рано јутро одгиљам у бирџуз. Не готовим да циркам сам у гајби. Са кlapом је пиће слађе.

У бирџузу висим док га не затарабе. Декинтиран, зајмим лову за планинску росу. Често играм чардаш по тракељарама. Мутав, манџу не мажњавам, само шљоку.

Земљошем се, ушљискам, попијем канализацију. Онда кући књавам до следеће цирке.

ОБАЈАТИО

Кокао сам пуно риба: солитерке, оклопњаче, разгажене лакодајке, лопате, гробарке, млекуље, троцевке, шамшуле, фемке, контрашице, пушкиурке, нагузаче, свраке, баштованке, половњаче, једнорупке, саксије, фрижидерке, острагуше, живке, грофице од Бајлон-сквера.

Рибе су чудо док си мачор-првоборац. Свако ново играње тениса и уличарење пали, баца у ватру. Само та форта није без педигреа. Тражи време и лову. А ја сам већ обајатио. Сада ме само бакуте ждракају.

ПОПИО ПАТОС

Кужим да си усрот мотку, отперјао у тандарију. Њупа ти је и жедан си. Метиљав, поцрнео, личиш на чамугу. И перје ти је шкарт. Отрџан мунтарац, штроковане пантишке, зинуле гондоле.

Шта је то с тобом? Некад си био лађо фрајер. Пун шадера, нафатиран. Како си могао тако да калираши и попијеш патос?

УКОКАЋЕ МЕ ЦАЈКА

У були сам. Хтео бих да чувам овце а немам штап. Декинтиран. Тропа. Отперјале шушке. Заврнули ме мангупи на бацању пламена.

Био сам лујка. Нисам пазио. Мало купао зубе брљом па на лабуда. Истапирали ме коцоши. Дигли ми сво зеље. Само што сам убио плату. Одлеприша рођена генга док си реко пиксла.

Немам петљу да отфурим у гајбу. Укокаће ме цајка. Шта ћемо да пасемо следећих месец дана? Морам да зајмим од кинеза и калауза, да туцам жицу за мало суварка.

ЛАДОЛЕЖ

Дигни котву, промувај се, опери прозоре. Јутро је, зготови пању, не цинцулирај. Качи те јебен дан.

Да се бивка мора да се шљака. Кажу да је шљака створила човека. То је виђено.

Кулов је ладолеж и згубидан. Каџ не би морао да клопа, купа зубе, проспе лову за гајбу и остало, само би љубио нирвану. Жуљао би зембиль, књавао по цео дан, а увече глуварио с пајтосима и јурио рибе.

СМЕЈАЛИЦЕ

– Шта си певнуо, одигравам ти, је ли?

– Добро си парче, ко фрулица. То се одмах уђанише. Оборила си ме с ногу чим сам те зракнуо. Контам у себи, ова је права бомба. Морам одмах да стартујем са барењем. Не сме да ми штурне.

– Шта се кеслаш? Нема ништа пишично. Ствар је озбиљна. Шлајмаре ми. Уосталом, кеслај се. Иманш лепе смејалице на фаци.

ОДВОЈИО САМ УТОКУ

Ућанисао сам га опет синоћ како шумовлачи око моје Јазбине. Ко је тај тектонац? Шта хоће?

Зија дуго у моје оквире, а онда се штекује, испари. Нема га неко време па поново бапне у недобра. Сјави ко вампир. Дрежди, ждрака и вреба.

Не знам шта да смувам. Одвојио сам утоку и чекам.

ГЛУВАЋ

Портабл гајба. Танки зидови. Комшија глувач окине радивоја и телку до даске. Зеза ме узрео мозак. Не могу да живим. Не могу да књавам. Цепа ћирилица до касно у ноћ. Да пошишшиш.

Ударао сам лиру комшији да мало стиша доживљај, да олади транџу и телку. Јок. Бело ме ждрaka. Тупи да је дефос, мора гласно да пичи.

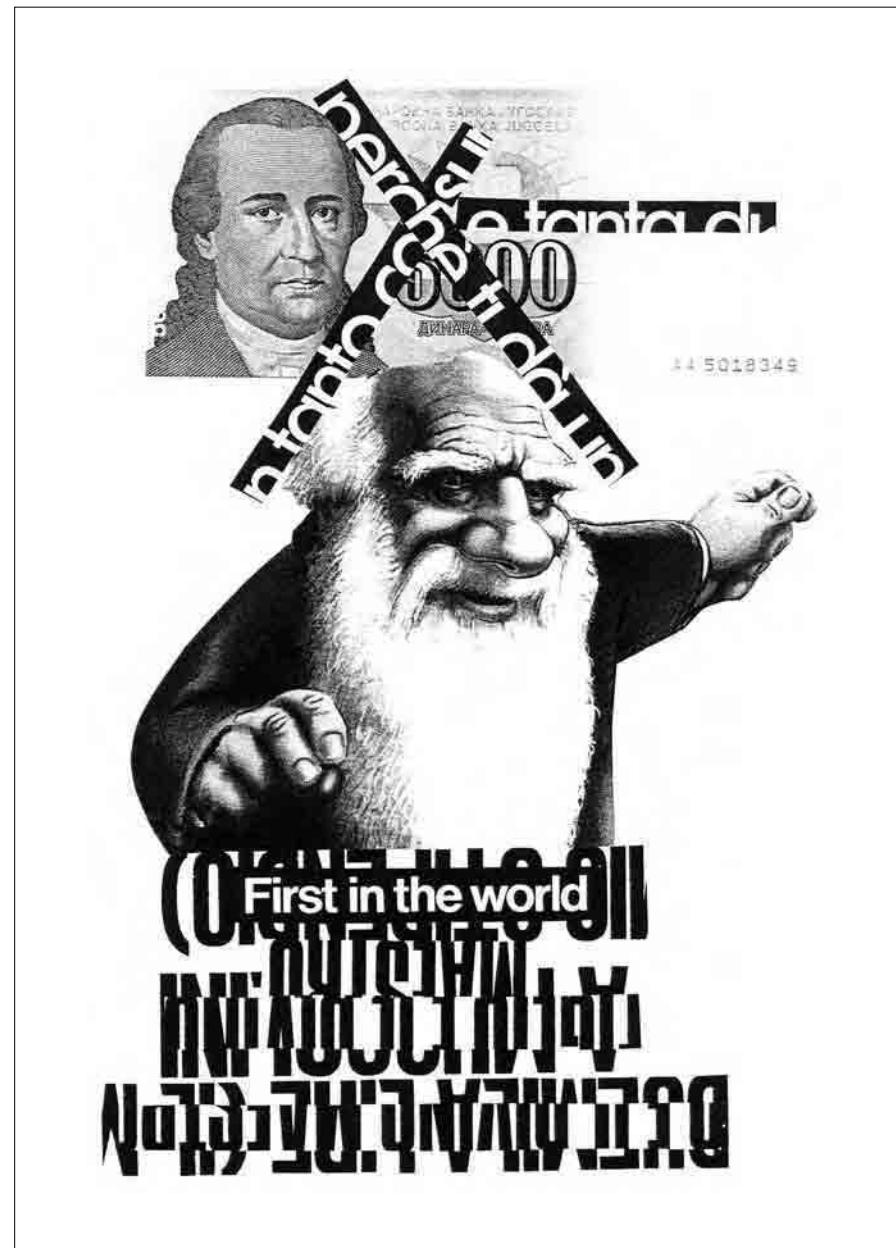
Ако овако настави да цепа, шупираће ме у дилкарницу.

НИСАМ ЈОЈ ОДИГРАВАО

Уђанисао сам је на шљаки. Краката блондина с великим баџачима, масне дрндуље. Права бомба иако је фурала више од четири банке.

Стопирала ми је вијуге одмах чим сам је зракнуо. Заћорио сам се до ушију ко клинац. Нисам жикао шта да мутим. Продавао сам штосве, копао да с њом одвојим жваку, трзао, набацивао се, али није ишло.

Из фазона који нисам могао да прокужим остала је хладна ко шприцер. Нисам јој одигравао.

МЕТИЉАВА ДРЖАВА

Све је тути-фрути. Не можеш више да пропалиши ни ко цуга ни ко сија лову. Кад је држава метиљава разне се лопине, шатровци и дизајнери убаштрају. Бапну из својих рупа и јазбина па се фрасираш колико их је. Чаруге, шминкери, леваци, фолери, бајачи магле, све кварнији од кварнијег. Не знаш на кога пре да одвојиш око да те не заврне.

Ето и та приватизација. И то ти је голема мутљавина. У њој су се неке мудоње из власти нагемале гомила прљавог веша и нико да их уштопа, да им удари квекер и стави у ћузу.

ШИМАЈ У ШАНГАЈ!

Среди се мало! Направи паузу! Досад би и овца научила да игра миће с брабоњцима.

Једном си ме минирао, ударио ми кеглу.
Платио сам школарину. Шта се тртомудиш? То је шлус! Нећу више о томе да развлачим жваку.
Испао си фуњара. Ситна пицајзла. Дупљак ти је упалио.

Сад ми бриши с прозора! Шимај у Шангај!

ГРОГИ САМ

Дофурам касно кући. Био сам у другом граду.
Пословне жваке. После њих гала манџа, цугањац и продавачице црних љубичица. Оне што се вабе девојке за пословну пратњу. Готивне рибе за напаљене маторце.

Чим сам ушао у бајту приколица ме још са врата пита:

Како је било? У ком си фазону?

Рмбао сам душо, кажем, знаш и сама: давеж-жваке, глуви телефони, радне шеме, обрађивања. Гроги сам. Мало сам књавао. Једва чекам да се прућнем у зембиль.

ШМОЉА

Јеси ли га ошацовао? Шта контактиш? Тада не може да уради ништа готовно. Шмоља, све збрљекне. Дупета се око и петљари. Јака фирма. Баронише и попије блам. Ципов незамислив. Шета гаће а зелен ко пепельуга. Нема вијуге. Не пали му се фитиль па увек грбав.

Са њим само цепамо цираду.

КАЛИРАО САМ ДИБИДУС

Надрљао сам ко жути. Заврнули ме ортаци у послу. Провозали на рингишшилу.

Био сам келераба. Зелембаћ ко пепельуга. Шљакао, веровао гелиптерима.

Сунуо сам у сицер. Убаштрали ми тракавицу. Задужио се. Шапирао пуно прљавог веша. Гут је био зеленашки. Касно сам се лупио по ушима.

Калирао сам дидус. Тракељара отперјала на добош. Утопиће ми и гајбу. Где да зујим? Шта да копам?

МУШМУЛА

Кад је зракнеш све укапираш. Риба и по! Отровњача! Права бедевија! А одваја табане ко мачка. Газалице јој високе и витке. Такав намештај још ниси оцаринио. Па сифони! Љубљанска млекарна. Очи ко шест банки, питомо те гледају.

Мушмула – да се затетребиш, вежеш пупак и поливаш башту.

ГОТИВАН ЗАНАТ

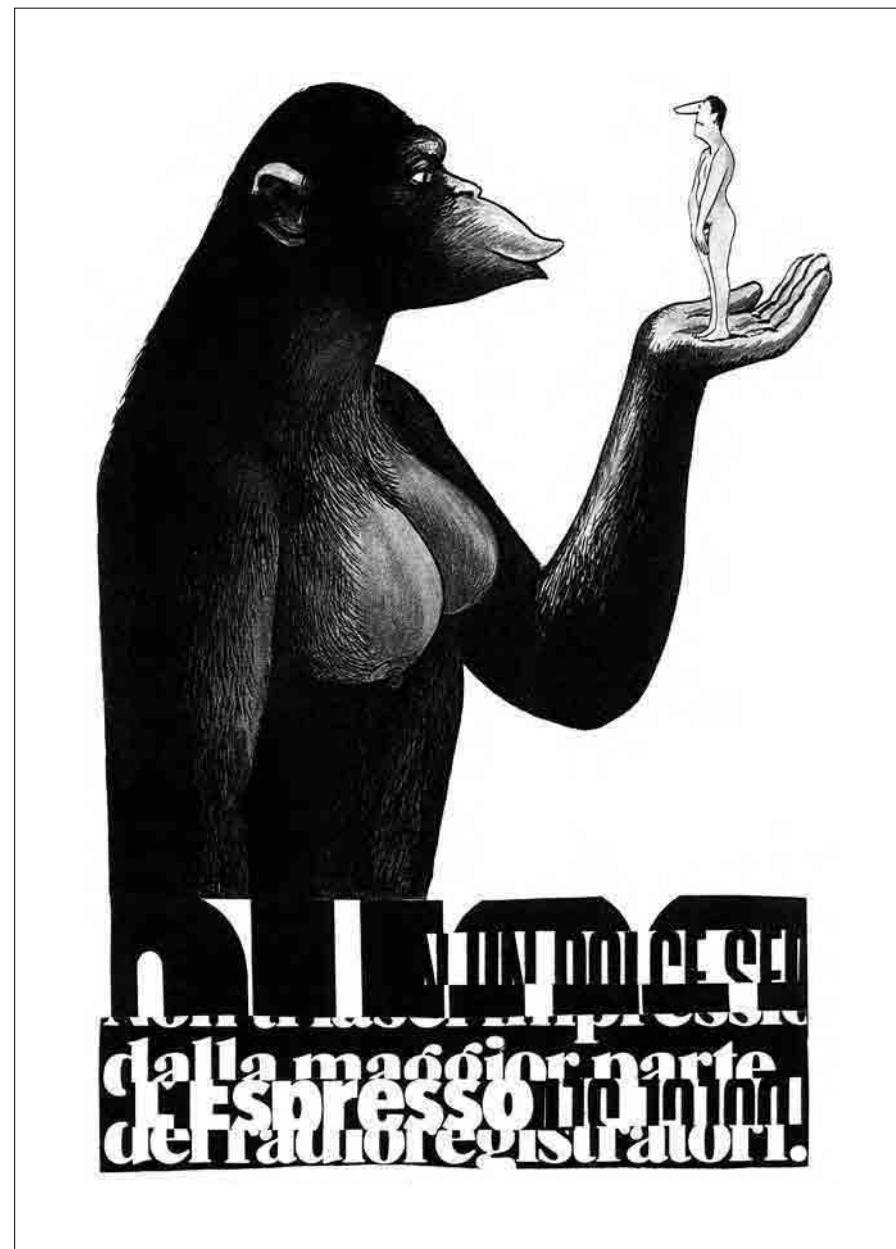
– Докле клацкаш клиндов?
– До Бегиша. Шлепујем се код рођака. Убо
ми шљакарац у фирмама.
– Шта шљакаш?
– Факман сам за комшишке. Радим све на тој
макини, а могу и да је зготивим ако се укења.
– Данас сви гаје слона. Без њега више не мо-
же да се гиља. Готиван ти је то занат. Сви га
гребу. За тебе нема фрке. Не мораш да прода-
јеш кожу. Увек можеш да нагазиш жилку.

ТЕРА МАЈМУНА ДА ПОВРАЋА

Дуго није фурао рибу. Месецима ништа да
пошеви. Морао је да тера мајмуна да повраћа.

Стао би пред огледало, почео да заврће пев-
цу шију и шета кожурицу. Готивио је у тикви
слику рибе коју ће да креше. Била би то цајка
са великим буљином, раскошним баџачима и
масном зевалицом.

Дикан би се из цуга запалио и укукурузио.
Десанка Шакић би почела брзозвозно да гризе.
На крају у њему би нешто пукло и мајмун би по-
чео да повраћа.

ГРОЗОМОРНО ЈЕ ТЕСТЕРИСАЛА

Трошан ко њокац догиљао сам с посла. Отворио сам оквир гајбе и уфурао у кухињу. За њупу је била метиљава вечера.

Скинуо сам перје, мунтарац, пантишке, гондоле и прућио се у зембиль. Све ми је било фалично од тикве до идаљки.

Приколица поред мене грозоморно је тестерисала. Чвокнуо би је папком у чонту. За тренутак би уштопала или се стругање настављало.

Био сам ко змија у цеви шизнут. Целу ноћ нисам могао да убијем сову.

КИСНЕМО КОД „КОЊА“

Киснемо код „Коња“. Купамо зубе кокишком, клопамо колаче и ћалапрдамо.

Ја у штрокованим пантишкама и у криј коју нисам скидао две недеље. Џунгла масна и смољава, пољубила ми офингере. Фарови закрвављени од синоћне фрутме.

Она у лађо перју на туфне и свиленој којолепки. Испод стола јој дуги, шлагер батаци. Отровни су. Подгуркује ме и пали коленима. Дикан ми се диже.

ПРОМЕНИЛИ БАТЕРИЈЕ

– Ђанишеш ли Мику Мунгоса.

– Ђанишем. Шта обрађујете? Шта сте зготвили?

– Ништа. Сад се луфтеришемо. Одлучили смо да променимо батерије после чабра са оном пљевином.

– Да вас нису муркани провалили?

– Нису. Притисли су нас мало али нико није пропевао. Сад смо утанајили јер нас снимају. Стално одвајају око на нас. У кокошарнику код Мунгоса убијамо време. Пикамо кове, гурамо дрвца и лепимо жваку. Дофурај и ти.

Књавајући уђанисао је себе у Хаји на гала-манци, упицањеног, са ко змај рибом и пајташима.

Клопало се и ћирисало, цимала се најбоља пљуга и марица, наздрављало. Мењала се жвака о великим мућкама. У свакој жваки било је зелениша за целу општину.

Пробудио се у леденој, укандисаној рупи, фаличан и мутав. Набацио је своје дроњаво перје, ждракнуо у разбуцани оквир и почeo да иживљава ћелу како и где да фркне прљав веш за клопу и пут на Месец.

У жмигавцима му шњајд, а у тиквари се мотају слике разних рибона: кокаре, сове, топовњаче, редаљке, дупетаре, солитерке, николине, камењарке, шамшуле, узвијоље. Сваку би пошевио. Трљао жлезду и дању и ноћу.

У глави му стално слатки пишковац. Чим уждрака сукњу нешто га топло штрећне у мензи и јајима и певац скаче. Мора да фурне руку у бунар да би га охладио.

У Кнез Мишовој, кад напари фарове и кад му отекну коћавци, табана у први кењарник и пегла лазу.

ТЕТКА ИЗ ЦРВЕНКЕ

Нагазио сам је на журки код ортака. Кужим
готивна памфла: дуге газалице, велики аморти-
зери, сија позадина. Баш путер клинка. Прсте
да олижеш.

Нисам вадичеп, није мој фазон да чистим
двоцевке, ал за ову ми шануше да је, можда, за-
пенцетирана риба.

Набацах се. Оверих семестар. Почесмо да
фурамо. Имали смо две три партије шекспира.
Знаш већ оно: одвајање жваке, њушкање, цма-
кање, шамарање крајника. Таман кад сам се
спремао да јој уфульам мачора у рупу, стиже јој
тетка из Црвенке.

Загушљиво је и мрачно у соварнику. Базд папака фибован с воњем багателних плуга и бајатих андрмоља.

Био је будан. Јебено се зентовао ко солер у забрављеном кокошињцу.

У чабру је. Провозали су га гелиптери. Исфолирали за неки шкарт. Уваљали му дивљаке.

Није раскужњавао шта да мути. Дигао је котву и кренуо да отвори оквир. Нешто је зарибало. Цимнуо је живцирано ручку и одбаштао. Свеж ваздух је уфурао у укандисану рупу и промувао му вијуге.

Имам дугачак фитиль. Тек сад сам укарирао да је узалудно тупити и барити Пацова да охлади капислу.

Гадно су га средили. Увоштали су га, истерали му душу на флауту, спичили кости и фрњокалицу као беба звечку.

Он сада конта само како да им удари дуплу кеглу, да им збибери истом мером.

Набацио је чакију и утоку и чека своју фору. Ништа у томе не може да га уштопа.

ДИГНЕМ СИДРО

Празник је. Добро сам књавао. Истуширам се, набацим перје. Смајем мртву природу са це-деом и укокам рогоњу.

Не готивим празнике. Раја закрчи главњак. Сви крену на прозивку. Не можеш да прозујиш Теразијама и Кнез Мишовом. Гужвањац, фрка, шизилиште. Поготово ако је леп дан.

Дигнем сидро низ Страхињића Бана. У њој кафић до кафића. Млад свет, дупедавци, првоборци, згодне рибе.

Дофурам на Калиш поред зоо врта. Онда си-ћем на реке да прочистим шкрге.

ШЛАГЕР ЛАФ

Не капирам зашто је тај фрајер укокан. Заиста не копчам. Био је то готиван мачор, прави пајташ. Свако то може да вам испљуне. Гајио је шем и клапу. Сви су га бреновали, скидали му кров. Недостајаће куловима са Мазгарника. Они су у њему шмековали шлагер лафа.

ДРУГИ ФРАЈЕР

Када га је нагазила био је у офсајду. Тек што је исфурао из месаре. Кракат, метиљав туберан. Пљугао је помало и хаки.

Фалична фаца, дрхтаве коске, сузни жмигавци.

Ипак, заћорила се. Везали су пупак. Неговала га је и он је готовно извадио своје туберанске флеке.

Лађо је клопао. Завртео дупетом, набацио чворове. Убо је неку шљаку и почeo да риља.

Могу да ти испљунем, ћале да ти се обеси, ако пуштам буве, постао је сасвим други фрајер.

ЧУПАВА ВАЉУГА

С муком је одвојила око на мене. У зракалицама сам јој ућанисао грч. Чинило се као да ме први пут кужира.

Онда је одмахнула главом. Није хтела то никако да прогута. Све јој је изгледало облачно и мутно. Оно што сам малопре испљунуо за њу је било збрљекнуто и неготово. Није могла да укапира, нити да свари филовану жваку. Та чупава ваљуга могла је дибидус да је закона.

ВРТИРУПА

Само да си га ждракнуо. Већег тетануса од њега нема. Муватор, вртирупа у свакој шљаки. Невиђени шпицлов. Копча све финте. Живи на гурку. И у чабру плива.

Бунар му увек пун ловуџе. Свако вече друга друсле. Кокаре му се кешају о шију. Нема зиме за њега.

Чонта му ради ко хитри трен. Како год да га фурнеш, дочека се на папке.

Змајевит фрајер.

БУНАРИЛА СУ МЕ ДВА ТИПА

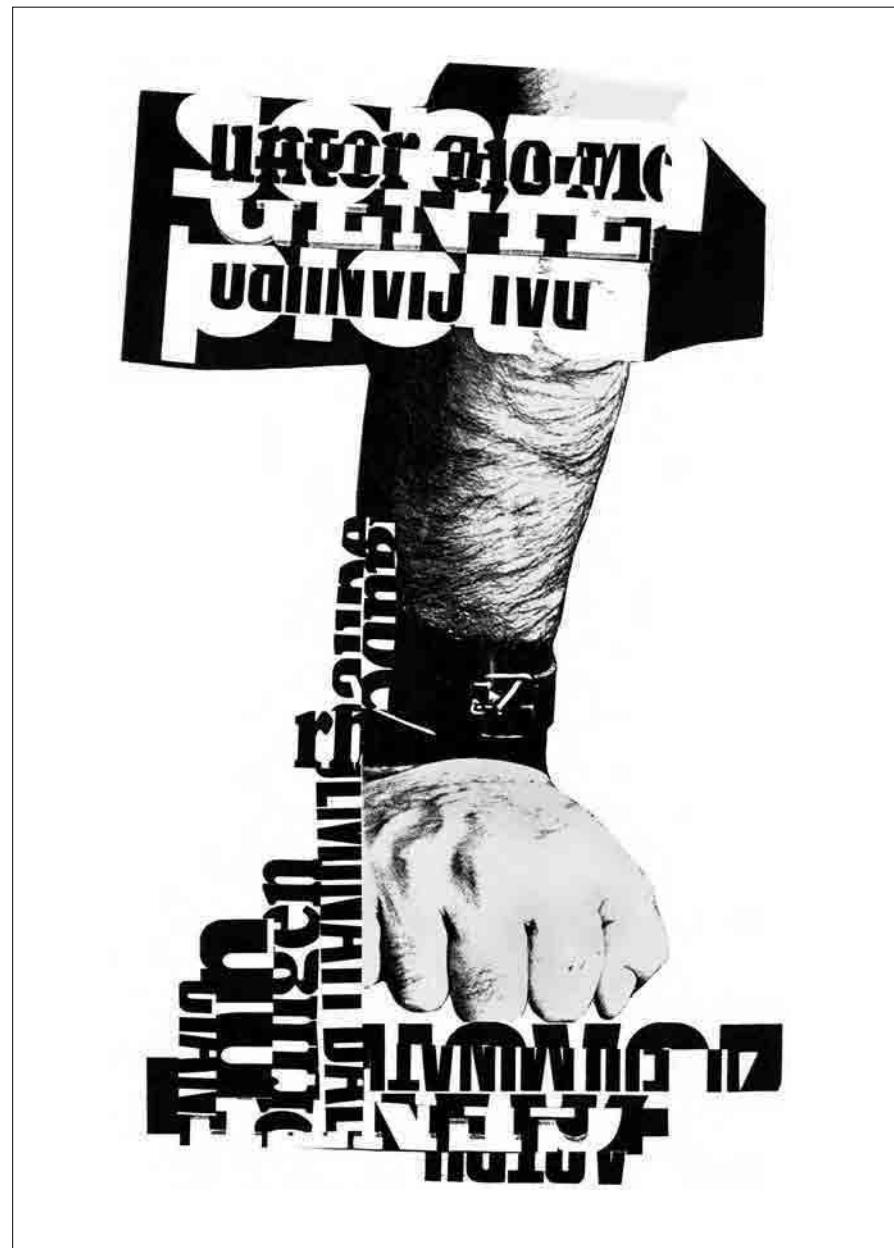
Био сам на поподневној дремки кад ме Сања
ремну.

- Мико!
- Који ти је ћаво!
- Бунарила су те нека два типа.
- Како су изгледали?
- Били су у кожњацима, с фацом ко бајата
риба. Нису ми одигравали.
- Шта су грабуљали?
- Питали су да ли си у гајби.
- Шта си им испљунула?
- Да си још јутрос одмаглио и да не знам кад
ћеш да дофураши.

ГРУПЊАК

Све је почело пићем. Моју цимерку ногирао
је фрајер. Одвоила је да цуга вотку за вотком.
Ушлепали смо се ја и мој дечко. Нисмо изгиља-
ли на штрафту. Поштено смо се увошли.

Из дебеле књаве ремнула сам се у зору. Су-
седни зембиль се ландао и шкрипао. Мој дечко и
цимерка туцали су се све у шеснаест. Ждракају-
ћи их и ја сам се жестоко напалила. Дигла сам
сидро и прифурала им се. Био је то наш први
групњак.

КАД ГА ЂАПИМ

Брисао је уз Булевар, хватао тутањ, колико га папци носе. Нисам шпурио да је такав мунгос. Ни кврка не би био толико готиван. Кулов с једном спиченом ходалицом. Али зорт чини чуда. Раскужњавао је он да ћу га, ако га укебам, поломити.

Одавно сам имао пик на њега. Већ ме је два пута дебело заврнуо, ударио ми кеглу. То вишне није смело да се пасира. Чамио сам овакву фору. Грабуљао свуда, али се он вешто штековао.

Сад не могу да извисим. Кад га ћапим оладићу бога у њему.

ШТА ТИ ФАЛИ?

Зашто се кмезиш и тутумрцаш? Што стално дркуниш у кукњавелу? Шта ти фали?

Фураш шлагер шљаку. Очешао си гајбу од државе. Приколица вари тебе и твоје дегенлуке. Немаш ваљуга с мајмунима, лађано им зуји образовка.

Други немају ни за клопу, ни за пљуву а ти и сокоћило ложиш. Средња жалост од прдала али врши посо.

Шта ти се још ћефне? Зашто се ватрираш, живчано цакаш, мељеш кварне глаголе? Све готивиш.

ЖИВИМ

Не одвајам ником више рачуне, ни за оно што испљунем, ни за оно што шљакам. Све сам копао сам, својим коскама. Ником ништа не дугујем. Нико ме не фирује за лову, а код мене многи готове свој гут. Не давим их. Кад се окрпе, цалнуће.

Црчио сам и штековао цelog живота и сада нисам у чабру, свирам дебелу жицу. Контакт сам кад офорчим, кад положим за мамута да имам рођену генгу, да живим лађано и масно. И живим.

НИМФОС

Кулирали су једно време у сексу. Она је умела готивно да се филцује. Разне туцачке шеме. Сјајно му је дудлала.

А онда га је све то сморило. Почео је да шиба мацу. Није се више палио на њу. Мишко му више није јахао скакавца чим је ждракне.

Откад му се уфурала у гајбу није дизала котву из шлофињака. Ништа није шљакала, стално у хоризонти. Укапирао је да је нимфос, недокарана ломикурка. То га је и разладило. Стиснуо је петљу и ударио јој ногу.

ЛЕПО ПЕРЈЕ

– Извини што сијам закашњење. Нешто се укењало у сокоћалу. Једва сам га одмрзнуо.

Цокне је у образ:

– Баш си фаџолика. Риба и по. Ударила си гланц. Имаш лепо перје.

– Па драго ми је да ти се свиђа. Базарила сам пре неки дан у Кнез Мишовој у једној тракељари на распродажи. Чим сам је зракнула у излогу, примила сам се.

– Фамозно ти стоји. Ко измишљена. У њој си узвијојла, права бомба.

ЦОЛОВАНИ ГУТ

То је готиван голуб. Фурао је јебен живот од образовке до факса. Жилавио тешке шљакарце: товариш на стацину, шинтер у мардљском басу. Рибао је и оквире великих сандучара у Бенишу.

Онда је набартао на сталну жилку. Била је то нека гњаважа са тракељаром. Није гиљало баш лађано. Морао је много да шљака и да се задужује.

Сијао сам тада с гажом и био таличан што могу да му одвојим шушке.

Истркељао се из чабра и цоловао свој гут.

ВАТАРАЦ

Табанао је са неке журке помало наквашен.
На бас штајги нагази на рибу коју је раније ђа-
нисао. Виште пута јој је лепио тапете, али није
упалило.

Сад је други падеж. Риба га је слатко ждрак-
нула, набацила анђeosки кез и певнула:

– Гајба ми је далеко, на Канари хилу, можеш
ли да клацкаш са мном?

Из цуга је стао на црту. У акустичном басу
зицнули су на задње дупетроне и одмах кренули
у ватарац.

ИЗА ШМОЉЕ УВЕК НЕКО СРАЊЕ

Дркуни се и жабачи ко да је Тайсон, а овамо
разбацају ко три банке у два цепа.

Шантави му ногари, велика буљина, пилеће
груди, а тиквара ко насађена бубамара. Ко га
зготови таквог. Само пије блам.

Ни вијуге му нису лаћаније. Зракни га мало
несврстано. Билмез смотан ко сајла. Стално се
гафира. Ништа да смува како ваља. Изашаје
увек неко срање. Да прднеш у чабар и оладиш
папке од ушишавања.

НЕ ГАМБА ВИШЕ ОВАКО

Преломио сам. Променићу плочу. Не гамба више овако. Постало је безвездно. По цео дан опаљујем глувку. Све ми иде на ганглије. Откачићу приколицу. Доста ми је свега. Не готовим да поливам башту. Упарложио сам се.

Третирам авишке. Штурнућу негде. Велики је свет. Можда сам офорчио, али још увек ђаним нове ваљуге, нове паљевине и фрке.

ОД ШЉАКАРЦА НИШТА

Са њим не можеш ништа лађано да одвојиш. Невиђен кењац. Фолиња, пимплује, туши мотку цео дан, а не копа.

Од његовог верглања, дупетања и мрнцања да ти рикне рибизла. Само дроби, тркељише, чешља језик и продаје буве. Не можеш да га уштопаш. Ко кварна вршалица.

На крају од шљакарца ништа.

МАЦАНИ СУ ЗУЈАЛИ ОКО ЊЕ

Била је главна фора на тој ћаги. Шлагер риба, укожирана у фешн перје, пчелица.

Мацани су зујали око ње. Довољно је било да их зракне својим крупним фаровима и кефало би им се уштопало. Шмековала се са свима. Оне који би стисли петљу и прифурали јој се, запамудила би својим смејалицама и жваком.

БИО ЈЕ УКАРГОЊЕН

Дреждао је пред том гајбом као зашамуђен. Дисао фирнајз. Стискавац му се умувао у кости.

Језива тишноћа. Није могао ни чонту да одврне.

Раскужњавао је да иза тог оквира чучи нешто. Нешто грозоморно и крволовочно кљинчило је тамо и чекало га.

Био је укаргоњен. Вијуге су му се од вуне уштопале. Идаљке одфикариле. Није жикао шта да мути. У гураћу га је пекао зортирани крик.

ФУРАМ ИЗ БЕГИША

Киснем у трескавцу. Фурам на југ. Јужна пруга, нема друга.

Морам мало да се пролуфтирам од Бегиша.
Урока ме савамалски смрад. Пацови само што
ти не поклопају прислушкиваче. А тек мрака!
Нико те не шљиви. Свако ждрака свој давеж.
Ни да те сними. Можеш да скапаш ко цукела а
да те не ошацују.

Велики мардељи збошкани су у праве душегупке.

Било ми је доста свега. Цео век животињарим. Касно ноћу нарольам се до даске, озверим и направим пичвајз у гајби. Одлепио сам начисто. Све ми је ишло на цигерицу. Испеглам главобољу. Мајмуни се расплачу. Тарапана пробуди компију из суседне гајбе.

Зазврндао ми је на вратима онако буновани у пицами и безвездно таласао и мрнџао. Чак ми је претио муријом.

Нисам хтео да одвајам уво за његове бенгаве жваке. Дошло ми је да га оплајвазим, али сам се уштопао. Сиктерисао сам га у мајчину и заљупио му врата пред њушком.

Бата Килер седео је у свом новом бемвејцу и полако фортао ка Топчидер хилу. Просипао је ноте једне скрењуше из Цециног репертоара. Поред њега, на сицу, лежале су зготовљене: фантомка и дуга деветка с тампоном.

Упалио му кец. Убо је добро цоловану јебаду. Пона лове од те шеме већ му је било у бунару. Другу половину добиће кад типа код кога клацка пресели у читульу.

ЛАПОНАЦ

Офрчио ми ортак. Положио испит за мамута. Не знам шта да мутим. Жилка га више не за-нимама. И на сукње не одваја око. Само би да гу-ра дрвца, игра мице и пика кове с пензосима. Каже профурало му време. Испуџао се. Ка-лирао.

Почео и да лапи. Певнеш му нешто важно о жилки а њему испари из чонте. И радари му трокирали. Слабо одваја уво. Прави гонич ир-васа. Лапонац до зла бога. Још мало па два мет-ра испод креча.

ОШАМАРЕНА ПО МОЗГУ

Двојица муркана седе за компишком и ове-равају полицијску картотеку. На екрану се на-црта фотка неке буђаве бакуле са искеженом фацом.

– Раскужњаваш ли ко је ово? – просу старији муркан.

– Не – аблендова млађи.

– Пре пет година укокала је мужа и двоје де-це на спавању. Искасапила их кухињском чаки-јом. Сама је окренула жицу и вабнула полицију. Кад смо дофурали, цела гајба пливала је у крви.

Нису је уфасовали. Месари ископаше да је ошамарена по мозгу. Још је у дилкарници.

ТЕЛКА И КЊАВАЊЕ

Питаш ме кад фурнем на књавање? Чек мало да излистам књигу.

Са приколицом добијем ишијас трепавица ждракајући телку до поноћи. Раскужњаваш: говоранције и друге буве, филмчуге, серије. Цајка не пропушта шпанске лимунаде. Кибнем и ја по коју да укокам време. И на шаре одвојим око, ал их не густрирам. Књиге не тркељишем. Што да кварим фарове.

Кад све то прозуји, пруђим се у шлофињак. У вечна ловишта не идем одмах. Џео дан ми се у чонти претумбава. Кврџнули ми живци.

ШАТРО ПРИЧЕ МИРОЉУБА ТОДОРОВИЋА

Песник Мирољуб Тодоровић, познат нашој књижевној јавности као творац песничког и уметничког правца сигнализма, распрострањеног не само на културном простору некадашње Југославије, односно држава које га данас покривају, већ и на веома широком простору светске уметности, последњих година почeo је да објављује и прозне текстове специфичне садржиње и књижевног значења. У нашим књижевним часописима и новинама објавио је неколико циклуса својих „шатро прича“, како он назива своје прозне цртице, а у издању „Филипа Вишњића“ 2005. године и своју прву збирку прозних текстова те врсте. Спој песничких исказа, који се најчешће у елиптичном облику појављивао у његовим сигналистичким песмама, и визуелних и графичких илustrација које су га пратиле, пренет је у његовим кратким причама на план наративног израза и ту је добио много непосреднији и препознатљивији књижевни облик и значење него што их је имао у поезији. Тодоровићев песнички исказ, препун духовитости, хумора, гротеске, имагинативности,alogичких вербалних и синтаксичких спојева, у наративном изразу је знатно променио своју семантичку усмереност и своју визуелну функцију, тако да више није само духовита вербална и визуелно-графичка игра једног песника спремног на изазове различитих врста,

већ прави резултат ауторове типично наративне имагинације. Језик је, међутим, и даље основно средство Тодоровићевих духовитих и хумором обојених прозних записа о специфичном начину живота, понашања, мишљења и изражавања младих људи на улицама Београда и у његовим издвојеним културним и социјалним групама. Филозофија релативизовања свих признатих друштвених, моралних, културних и других животних вредности, као једна од битних карактеристика изменјеног начина мишљења и понашања данашњих младих људи у граду, у Тодоровићевим кратким причама прерасла је у праву литерарну бурлеску, у којој је све могућно, допуштено и природно, иако је у свом правом и стандардном значењу најчешће управо супротно од тога. Тодоровић најјаче књижевне ефекте остварује на плану лексичких иновација, морфолошких промена речи и њиховог постепеног уланчавања у смислене наративне низове који се на kraју књиге указују не као афирмација или као критичка и моралистичка осуда одређеног начина мишљења и изражавања већ пре свега као њихова духовита и хумором обојена књижевна илустрација и слика, чије се објективно егзистенцијално значење формира у читаоцу зависно од степена његовог духовног профила. Тодоровићеве кратке шатро приче, које представљају право и провокативно освежење у нашој данашњој прози, сигурно ће наићи на одговарајуће интересовање оних младих читалаца у градским срединама који су увек спремни на изазове, на игру и на слободу у језику и у књижевном тексту.

M. Недић

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Мирољуб Тодоровић рођен је 1940. године у Скопљу. Осмогодишњу школу учио је у местима око Велике Мораве, гимназију у Нишу, дипломирао је на Правном факултету у Београду. Оснивач је и теоретичар сигнализма, српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета и уредник Интернационалне ревије *Сигнал*.

Објављене књиге поезије: *Планета* (1965), *Сигнал* (1970), *Kyberno* (1970), *Пућовање у Звездалију* (1971), *Свиња је одличан пливач* (1971), *Степенишић* (1971), *Поклон-шакет* (1972), *Наравно млеко пламен пчела* (1972), *Тридесет сигналистичких песама* (1973), *Гејак гланца гуљарке* (1974), *Телезур за штакање* (1977), *Инсекти на слепоочници* (1978), *Алгол* (1980), *Textum* (1981), *Чорба од мозга* (1982), *Гејак гланца гуљарке* (друго, проширено издање, 1983), *Chinese Erotism* (1983), *Nokay* (1984), *Дан на девичњаку* (1985), *Заћутим језа језик језгро* (1986), *Поново узјахујем Росинаница* (избор из поезије, 1987), *Белоушка почије киницију* (1988), *Soupe de cerveau dans l'Europe de l'Est* (1988), *Видов дан* (1989), *Радосно рже Рзав* (1990), *Три му црвен и црн* (1991), *Амбасадорска кибра* (1991), *Сремски ћевап* (1991), *Дишием. Говорим* (1992), *Румен гуштер кишу преијрчава* (1994), *Стирийшиз* (1994), *Девичанска Византија* (1994), *Гласна гаталинка* (1994), *Исиљувак олује* (1995), *У цара Тројана козје уши* (1995), *Планета* (заједно са поемом *Пућовање у Звездалију*, друго, проширено издање, 1995), *Смрдибуба* (1997), *Звездана мисирија* (1998), *Електрична стоплица* (1998), *Рецети*

за зајаљење јејре (1999), Азурни сан (2000), Пуцањ у гово-
но (2001), Гори говор (2002), Фонети и друге јесме (2005),
Плави вејар (2006), Паралелни светови (2006).

Књиге прозе: *Тек што сам отворила пошту* (еписто-
ларни роман, 2000), *Дошетало ми у уво* (шатро приче,
2005), *Дневник 1982.* (2006), *Прозор* (снови, 2006).

Књиге есеја и полемика: *Signalism* (1973), *Сигнализам* (1979), *Штета за шуминдере – ко им штетица црева* (1984),
Певци са Бајлон-сквера и моја фрка са њима (1986), *Днев-
ник авангарде* (1990), *Ослобођени језик* (1992), *Игра и
имагинација* (1993), *Хаос и Космос* (1994), *Ка извору
ствари* (1995), *Планетарна култура* (1995), *Жеђ грама-
тиологије* (1996), *Signalism Yugoslav creative movement* (1998), *Miscellaneae* (2000), *Поетика сигнализма* (2003),
Токови неоавангарде (2004).

Књиге за децу: *Миш у обданишту* (2001), *Блесмер* (2003).

Антологије: *Сигналистичка поезија* (1971), *Конкрет-
на, визуелна и сигналистичка поезија* (1975), *Mail Art –
Mail Poetry* (1980).

Bookworks: *Фориран* (1972), *Approaches* (1973), *Sig-
nal-Art* (1980), *Златибор* (1990), *Шумски мед* (1992).

Поезија, есеји и интермедијални радови Мирољуба
Тодоровића објављивани су на више језика у антологи-
јама, зборницима, каталогозима, листовима и часописима:
Италије, Мађарске, Аустрије, Немачке, Француске, Шпа-
није, Португала, Швајцарске, Чешке, Польске, Литвани-
је, Шведске, Русије, Финске, Исланда, Велике Британије,
Данске, Холандије, Белгије, САД, Канаде, Мексика, Уруг-
ваја, Бразила, Нове Кaledоније, Јужне Кореје, Јапана и
Аустралије.

Овај аутор имао је дванаест самосталних изложби,
а излагао је на преко шест стотина колективних међуна-
родних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-
-арта и концептуалне уметности.

САДРЖАЈ

Препорођен	5
Пуца ми штикла	6
Њокац	7
Тастер	8
Једва га месари закрили	10
Одлеприша дан	11
Голуб	12
Можеш да овериш	14
Оладио папке	15
Стерео ципелишке	16
Да густирамо	17
Кајмак клинка	19
Офркести се већ једном	20
Нешто је сањао	21
Грабуљам цео дан	23
Укопаће те до крајника	24
Левак	26
Чабар	27
Шуткарта	29
Неверна штрудла	30
Није у офсајду	31
Компишка	32
Њупа	34
Одмаглио у Тунгузију	35

Делирко	36
Обајатио	37
Попио патос	38
Укокаће ме цајка	39
Ладолеж	40
Смејалице	41
Одвојио сам утоку	43
Глувач	44
Нисам јој одигравао	45
Метиљава држава	47
Шимај у Шангај!	48
Гроги сам	49
Шмольја	50
Калирао сам дубидус	51
Мушмула	52
Готиван занат	54
Тера мајмуна да повраћа	55
Грозоморно је тестерисала	57
Киснемо код „Коња“	58
Променили батерије	59
Сан и јава	60
Чим уждрака сукњу	61
Тетка из Црвенке	63
Ваздух	64
Мрз	65
Дигнем сидро	66
Шлагер лаф	67
Други фрајер	68
Чупава вальуга	69
Вртирупа	70
Бунарила су ме два типа	72
Групњак	73

Кад га ћапим	75
Шта ти фали?	76
Живим	77
Нимфос	79
Лепо перје	80
Цоловани гут	81
Ватарац	82
Иза шмольје увек неко срање	83
Не гамба више овако	84
Од шљакарца ништа	85
Маџани су зујали око ње	86
Био је укаргоњен	87
Фурам из Бегиша	88
Сиктерисао сам га у мајчину	90
Цолована јебада	91
Лапонац	92
Ошамарена по мозгу	93
Телка и књавање	94
<i>M. Недић: Шатро приче Мирољуба Тодоровића</i>	95
<i>Белешка о љисцу</i>	97

Мирољуб Тодоровић
ШАТРО ПРИЧЕ

Издавач
СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА
Београд, Краља Милана 19

За издавача
Нина Новићевић

Главни уредник
Марко Недић

Технички уредник
Ђуро Џрномарковић

Колажи
Мирољуб Тодоровић

Корице
Милан Џрномарковић

Тираж
1000 примерака

Штампа
ПЕКОГРАФ
Земун, Војни пут 258д

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-36

821.163.41.09-36 Тодоровић М.

ТОДОРОВИЋ, Мирољуб

Шатро приче / Мирољуб Тодоровић ; [колажи Мирољуб Тодоровић]. – Београд : Српска књижевна задруга, 2007 (Земун : Пекограф). – 103 стр. : цртежи ; 17 см. – (Мала библиотека Српске књижевне задруге)

Тираж 1.000. – Стр. 95–96: Шатро приче Мирољуба Тодоровића / М. [Марко] Недић. – Белешка о писцу: стр. 97–98.

ISBN 978-86-379-0966-8

а) Тодоровић, Мирољуб (1940–) – „Шатро приче“

COBISS.SR-ID 140258060